

[Λέξεις για περιπλάνηση αφαίρεση 4]
Σκόρπιες σημειώσεις και πρακτικά

0.

Όπου: Το αίσθημα της επιθυμίας γίνεται ανατρεπτικό όταν είναι συλλογικό¹.

Χ. Μπορεί ο κινηματογράφος να απελευθερώσει για την κοινωνία του γραμμές πτήσης προς την συλλογική κοινωνική χειραφέτηση? Ή, για παράδειγμα, αν μπορούμε κινηματογραφώντας μία ληστεία να ληστέψουμε κινηματογραφικά μία τράπεζα τότε γιατί να μην μπορούμε κινηματογραφώντας ένα οδόφραγμα να προετοιμαστούμε για ένα στο μέλλον?

- Όπου το αίτημα γίνεται μία γνήσια του τόπου και του χρόνου συλλογική επιθυμητική παραγωγή.

1. Στην εξίσωση όπου επαναδιεκδικούμε τη βιομηχανία: 'Φύση = Βιομηχανία = Φύση = Ιστορία', τότε: η επιθυμητική βιομηχανία των δυνάμεων της πραγματικότητας = πρωταρχική παραγωγική μηχανή, και όπου είτε μιλάμε για κινηματογράφο είτε για σύγκρουση, εννοούμε και εστιάζουμε σε μία πολλαπλή 'γραμμή' παραγωγής (vs. οθόνη προβολής ή θέατρο ασυνειδήτου).

[Υπό συζήτηση: Η αμεσότητα της άτυπης οργάνωσης της εργασίας πάνω στην κοινή επιθυμία αχρηστεύει την μορφή ιεραρχία. Πως;]

2. [όπου $+1-1 = 0 \pm X$] Σώμα χωρίς Όργανα ($\Sigma\chi O$) \approx οι αδιαμεσολάβητες επιθυμητικές-παραγωγικές δυνάμεις, άλογες, παράλογες, προλεκτικές, μαζί με τα εδάφη τους ($\pm X^v$).

3. Αμέτρητοι άνθρωποι, συλλογικότητες, λειτουργίες, ιστορικοί τόποι, ανακυκλωμένοι καναπέδες, ανατιναγμένα αυτοκίνητα, όλα μαγνητισμένα από την κοινή επιθυμία, τοποθετήθηκαν σε συστοιχίες μηχανών, γέφυρες ανάμεσα στο πραγματικό και το συλλογικό του γυρίσματος.

5. Τρεις βασικές μηχανές, μηχανές μηχανών, σε μία ταυτόχρονη τριπλή συναρμογή: Παραγωγική, Θεματική, Μορφική, για να πραγματοποιηθεί μία ενδιάθετη αναπαράσταση κοινωνικών σωμάτων. Έμπρακτος και εμφανής στόχος: Μια ταινία χωρίς όργανα, γύρω από θεμελιώδεις σε εμάς εικόνες για το παράλογο της σύγκρουσης, πάνω σε μια νομαδική μηχανή με πολλά βαγόνια, πλατό και κάπως, όχι σίγουρη ακόμα, επιθετική διάθεση. [Κρυφό ερώτημα: γιατί δε γίνεται τίποτα;]

7. Παραγωγική μηχανή I: Στο έδαφος όπου πραγματοποιείται η δημιουργική συγκρότηση της αδιαμεσολάβητης επιθυμίας είναι απαραίτητο ένα τουλάχιστον πεδίο₀ όπου Ένταση = 0 (Ένταση₀) = τάση μέγιστο. Αυτό σημαίνει αρχικά: αυτοδιάθεση ως μητρώο παραγωγής = πολλαπλότητα της συνδημιουργίας = πολιτική των δημιουργών. Όσο πιο ζωντανή η επιθυμία, τόσο πιο σταθερό το πεδίο Ένταση₀. Μία προγραμματική συνδιαμόρφωση σωμάτων-κειμένων, έμβουλα πιόνια συνεργοί σε μία παρτίδα go, σαν αυτοσυνείδητα μορφικά πειραματόζωα κάποιου ταξικού σώματος.

4. Συνδεσμολογία I: Μία ανακυκλούμενη διπλή ξεχαρβαλωμένη άρθρωση *επίσης/και*, εδραιώνει την αντιθετική σχέση ιδιοχαρακτηριστικών ως δυναμικά συστήματα μηδενικής έντασης: νομαδίζουμε στο χιόνι, χορεύουμε στη φυλακή, επίθεση σε έναν πυλώνα: να ανοίξει το κάδρο.

¹ Ένα βήμα πριν τη φράση του Φ. Γκουαταρί 'Το αίσθημα της ευτυχίας είναι ανατρεπτικό όταν είναι συλλογικό'

8. [Αυτοσχέδιοι χάρτες και διαγράμματα ροών] + [ατελείωτες ώρες διαλόγων και στοχευμένες πρακτικά συνελεύσεις] + [αλληλεγγύη και ευθύνη συνδιαμόρφωσης] + [χορογραφίες και παιχνίδια] + [χρόνος και υπομονή] + [γέλιο και εντατικότητα] +, [ροές αφηγηματικών ανεκδότων + όσο περισσότεροι φιλόξενοι τόποι για να νομαδίζει η επιθυμία] -> Κερδίζουν ένα μικρό κομμάτι εδάφους κάθε φορά: το πλάνο.

9. Θεματική μηχανή I ή αν οι ιστορίες μας μάς ενώνουν: 5 κόμβοι συνοχής του κοινωνικού αγώνα όπου Ένταση₀ το μητρώο παραγωγής της αντίστασης = το παράλογο του οποίου η συνείδηση παράγει την αντίσταση σαν μοναδική λογική λύση. Παράλογο: εγώ επιθυμώ- το σύμπαν σιωπά, εγώ επιθυμώ το αύριο- η σάρκα σωπαίνει, εγώ επιθυμώ την ελευθερία- οι γύρω μου σωπαίνουν. 'Το παράλογο δεν έχει νόημα παρά στα πλαίσια που δε συναινούμε²'. Ο παράλογος άνθρωπος αμφισβητεί το θάνατο μ' ένα κουβά νερό.

10. Θεματική μηχανή II ή όπου η αφήγηση βγάζει τον εαυτό της νοκ άουτ μαζί με το ενοποιημένο υποκείμενο-θεατή-ήρωα: 'Ανάμεσα στη βεβαιότητα που έχω για την ύπαρξή μου και στο νόημα που προσπαθώ να δώσω σ' αυτή τη βεβαιότητα υπάρχει ένα κενό που δε θα γεμίσει ποτέ³'. Σε αυτά τα, πολύτιμα κοινά, κενά της ερμηνείας συγκροτούνται σημαντικά κομμάτια από το δημιουργικό ΣχΟ της συλλογικής παραγωγής, η σεναριακή μηχανή αναλαμβάνει τις επιθυμίες μας και τη συνδεσιμότητά τους. Η νομαδική αφηγηματική μας μηχανή οφείλει να είναι ξεχαρβαλωμένη, σαν κομμάτια που ξέμειναν από μία ιστορία που δεν ειπώθηκε ολόκληρη.

13. Μορφική μηχανή ή εκεί όπου οι εικόνες αποτελούν ενδιάθετες υπάρξεις – προνομιακά πεδία για την ενδιάθετη αναπαράσταση των σκέψεων, ακόμα και πριν αυτές γίνουν λέξεις: 'Η αν οι ιστορίες μας μάς ενώνουν, οι κοινές μας εικόνες μάς συνειδητοποιούν στο συλλογικό τόσο όσο είναι συλλογικές. [Μπορεί, και πρέπει, να είναι κάτι πέρα από την λεκτική αφήγηση και τις ερμηνευτικές ηγεμονίες της όμως.]

12. Τα σκληρά δεδομένα (strata) της (κοινωνικής) πραγματικότητας παράγουν, εξ' ορισμού στην αδιαμεσολάβητη παραγωγή, μορφή. Εξίσου εξ' ορισμού, η συγκρότησή τους σε νομαδική πολεμική μηχανή τα απαλλοτριώνει σε μορφικές γεννήτριες αντίστασης.

24. Καρουσέλ: Η συλλογική κατασκευή στα σπλάχνα του οδοφράγματος, μορφική αντανάκλαση από τα σπλάχνα του θεματικού κέντρου, εμψυχώνεται στο πλάνο από τους πραγματικούς κατασκευαστές. Ενεργή εν εαυτή πυρηνική παραγωγή, αρθρωμένη πάνω σε μία μεγαλύτερη επιθυμία, ενώνει προσωρινά το σημείο συναρμογής του οδοφράγματος με την έξοδό του σε κάποιο όνειρο. Παράγει φως μορφές και ήχους κυρίως όμως τρίζει. Το ξεχαρβαλωμένο υπό- προϊόν του οδοφράγματος, το άχρηστο, ανόητο και τελικά μάλλον ακίνδυνο 'καρουσέλ' μοιάζει περισσότερο με ένα παιδικό απωθημένο. Συστατικά: ένα πλατύ, ένα ξύλινο αλογάκι, ένας παλιός φράχτης, μία ημιδιάφανη ασπίδα, ρόδες ποδηλάτου, τουλάχιστον ένας έγκυος, και κάτι ακτίνες-κάνες: βόλτες και μάχες στον ήλιο. Ένα οπτικό μητρώο παραγωγής για το πείραμα, το δικό μας πολεμικό παιχνίδι, από τον αστικό γραμμωτό κάνναβο, στο ηλιακό μοτίβο, σαν μήτρα γεννάει τους Ζενγκακούρεν και σπίθες στην άκρη του πλάνου.

15. 'Σκέφτομαι σημαίνει ότι από κάθε ιδέα και εικόνα δημιουργώ έναν προνομιούχο τόπο⁴'. Όπου τόπος, κάτι ευρύ, συλλογικό. 5 πλατό στη σειρά, αυτόνομα βαγόνια, σαν κομμάτια από κάτι μεγαλύτερο. Ξεκινούν από και καταλήγουν στη γη, το ύστατο ΣχΟ.

² Α. Καμύ, *Ο μύθος του Σισσύφου*.

³ Όπ.

⁴ Μ. Προυστ.

Διεκδικούν μία ανοιχτή σχέση με τον εμποδισμένο από το φως ορίζοντα. Ο χώρος αφαιρείται για να εγκιβωτίσει το πολύτιμο ουδέτερο έδαφος. Η νηστεία αυτή του χώρου: μία ριζική άρνηση να οριστεί η καθαρή μνημική εικόνα ως μία ακριβής γεωγραφική τοποθεσία. Κάτι σαν: Παρόν παρελθόν και μέλλον του αγώνα μία και μόνη στιγμή: Μάρτυρας μας η γη.

17. 5 ημέρες γυρίσματος σε 10 μήνες, ένα πλάνο ανά ημέρα. Τα μονοπλάνα αποτελούν συνεχή για τη συγκρότηση του ΣχΟ του γυρίσματος, ενοποιώντας τις διαφορετικές κινήσεις, καλώντας στη μέγιστη συλλογική συγκέντρωση με στόχο το πεδίο₀ ανάμεσα στις κλακέτες. Άλλη μία πολλαπλή συζευκτική άρθρωση: Ένα μεγάλο πλάνο, όλες οι δράσεις, όλοι οι άνθρωποι σε κινηματογραφική ενέργεια = αδιαμεσολάβητοι από το (δυσνητικά πολύ κάθετο) κινηματογραφικό πρωτόκολλο, αφού έχουν το χρόνο για να αυτοοργανώσουν την παραγωγή μέσα από την άτυπη οργάνωση της εργασίας, χωρίς συγκεντρωτισμούς ή πραγματοποίηση: φτάνουν στο πλάνο όλοι μαζί.

18. Η περιέργη φίλη μας, η κάμερα: Ένα ακόμα σώμα που βλέπει, [μας βλέπει, μας βλέπουμε, μας βλέπουνε, να βλέπουμε] που αναπολεί την ουτοπία που όλο μόνο απομακρύνεται, όσο την πλησιάζει. Όμως: Συνοδοιπόρος στο διάδρομο, νεκρός σκύλος στο χιόνι, κατατονικός σύντροφος στο μπουντρούμι, αμήχανη στον αγώνα, ταριχεύοντας ένα ακόμα ελάχιστο κοινό βλέμμα, σημασία έχει το ταξίδι. Το φυσικό φως κόντρα, το πρακτικό καπέλο, κι εμείς μας αγαπάμε, παρά το σκοτάδι.

16. Στη σιωπηλή διάρκεια των μονοπλάνων η Ένταση₀ αντιπαλεύει με την ένταση που χτίζει το σύνολο στη διάρκεια της ελάχιστης μεταβολής του. Τα σώματα διεμβολίζουν την έννοια του θεάματος εκθέτοντας ευθέως την υπομονή και τη διορατικότητα που είναι αναγκαίες για την αντιμετώπιση του παραλόγου στο πεδίο του συλλογικού.

14. Για την συναρμογή των σωμάτων σε ΣχΟ, με τους ηθοποιούς επιτελεστές να αποτελούν την πιο ορατή τέτοια συγκρότηση, όμως και με το συνεργείο να είναι μια αντανάκλαση ΣχΟ, είναι απαραίτητη μία διπλή παραίτηση: i) Οι μοναδικότητες παύουν να είναι προσωπικές και μετατρέπονται σε μοναδιαία ταξικά σώματα, και ii) Οι εντάσεις (κυρίως ιδεολογικές) παύουν να είναι εκτατικές και μετατρέπονται σε μορφή παράλογο (και ιδανικά σε νομαδική μηχανή). Στο δύσκολο αυτό αίτημα γίνεται απαραίτητη η προϋπαρξη ενός πεδίου όπου ένταση = 0. Το μηδενικό πεδίο εμπιστοσύνης στο δικό μας πείραμα αποτέλεσε το γεγονός ότι οι άνθρωποι που συντήκουν το πεδίο του θέματος στην πραγματικότητα της Θεσσαλονίκης είναι απλώς εγγενείς του ΣχΟ του θέματος. Τα ίδια αυτά σώματα αποτελούν πεδία του παραλόγου του αγώνα στο εδώ και το τώρα της πόλης. Όπου θα μπορούσε να είναι και ένα εργοτάξιο, ένα σχολείο, ένα εργοστάσιο ή μία οπσωδήποτε δύσκολη και μοιρασμένη δουλειά σε βάθος χρόνου.

19. Άνθρωποι: στη μορφική αναζήτηση του κοινωνικού σώματος, αν και ο Χορός πρωταγωνιστεί, εναλλάξ κορυφαία πρόσωπα, προνομιακά τοπία αλληλεγγύης, σε πρώτο πλάνο συλλογιούνται την κοινωνία τους. Το γίνεσθαι σώμα περνάει ως συνθήκη μέσα από τα γίνεσθαι εργάτης. Τα σώματα είναι όργανα που παράγουν εντάσεις, ροές και ιδιοχαρακτηριστικά, μέσα από το αόριστο άρθρο τους ως αγωγό της επιθυμίας: Ένας εργάτης της επιθυμίας σε ώρα εργασίας.

20. Συνδεσμολογία II: Δεν είναι τα κομμάτια μιας χαμένης κοινωνικής ενότητας. Τα πρόσωπα και τα σώματα συγκροτούν τις δικές τους αφηρημένες μηχανές, ενικές αλλά και ταξικές, πραγματικές αν και μη συμπαγείς. Προτάσσουν το πείραμα σαν οργανωτική λειτουργία και το νομαδισμό σαν συλλογική κίνηση. Τοποθετούν τις μηχανές τους σε σειρά, τις συνδέουν σε οριζόντιες συνδέσεις: σωματικές, νοητικές, νοηματικές. Διανέμοντας τις εντασιακές τους αρχές μέσα στο ΣχΟ της συνύπαρξής τους σχηματίζουν

τον κοινό χάρτη των δράσεων. Έτσι αποκτούν θετικές συνδέσεις μέσα από την ιδέα, το ρόλο τους σ' αυτή, και το περιβάλλον κοινωνικό σώμα.

21. Με το αυγό ως πρότυπο, ακίνητο όμως πλήρες αξόνων, μεταβλητών και μετανάστευσης, οι κινητικότητες αποδίδουν εντάσεις κοινωνικών σωμάτων, επιθυμίες και αρνήσεις, το παράλογο σε δράση, όπου αν και ένταση=0, τάση=μέγιστο, το πιο δύσκολο σημείο της εξίσωσης⁵. Πχ. οι εγκιβωτισμένοι Σχιζοαστοί κινούνται σύμφωνα με ένα σημείο όπου ασφάλεια = μέγιστο ώστε αν και ένταση = 0 τα μικρά ασφαλή βηματάκια τους ακολουθούν τους χτύπους της καρδιάς τους. Εν τω μεταξύ, οι ίδιοι Σχιζοαστοί σφιχταγκαλιάζονται, οι νομάδες χτυπούν την χιονισμένη γη, οι Ζενκαγκούρεν βαριανασαίνουν, οι ανάπηροι είναι οι δικοί μας ήρωες, τα τικ αμφισβητούν τα όρια του κάδρου. Το παράλογο κοινωνικό σώμα αρνείται τα πεπρωμένα του, τα όργανα δεν αρνούνται το σώμα αλλά τον Οργανισμό.

22. Κάποτε οι εντατικότητες γίνονται παραγωγικές: σημεία εμμένειας όπου το παράλογο ωριμάζει σε αγώνα: διαρκείς χτύποι, σφυριές, η κόντρα με το όριο του κάδρου, σήματα από το φυλακισμένο ΣχΟ, από το συλλογικό σαράκι που μας κινεί και που μετράει το χρόνο, μαζί με τον αυτοδιάθετο χρόνο των σωμάτων, δύσθυμος δεινόσαυρος που θέλουμε να ξυπνήσει (;).

23. Η σιωπή των δρώντων όντων = η παράλογη σιωπή του κόσμου = η σιωπή του σώματος = επιβίωση αντί για ζωή. Βασικό ιδιοχαρακτηριστικό στη συγκεκριμένη κατασκευή, η σιωπή (την εποχή της φλυαρίας), σε διπλή άρθρωση σαν σιγή αλλά και σαν απουσία-εσωτερίκευση του άλλου. Και η σιωπή παράγει: τινάζει τα νεύρα του εργάτη, προσθέτει ένα αυχενικό στον ήδη ανάπηρο Βλαντ, σπρώχνει και εμποδίζει την κραυγή των Σχιζοαστών. Σιωπηλά κερδίζουν ένα μικρό κομμάτι εδάφους κάθε πλάνο. Η δύσαρθρη λεκτική σιωπή (το ΣχΟ του Λόγου) απαλλοτριώνει το νόημα από την ενότητα και το παραδίδει στην πολλαπλότητα. Απομονώνοντας κάποια δεδομένα χάριν πειράματος, η ίδια η ρίζα της σιωπής αποσιωπείται: Έχει αντιπαρατάξει τη δική της πολεμική μηχανή στα όρια του κάδρου, στο εσωτερικευμένο στα σώματά μας παράλογο.

25. Εμάς τα σώματα: Προχωρούμε επάλληλα-παράλληλα πάνω στο κοινό έδαφος όπου οι συλλογικές επιθυμίες και αρνήσεις (=εντάσεις) σωματοποιούνται: συμπύκνωση από το γίνεσθαι ζώο (σκατζόχοιρος, αστικό πολύποδο, σπερματοζωάριο) σε επιθυμητικές-πολεμικές μηχανές (ζενκαγκούρεν, οδόφραγμα, καρουσέλ, πολυκαταπέλτης, διπλό αγωνιστικό αμαξίδιο), Παιχνίδι-τέλεση: για λίγο το σώμα βρίσκεται (ή μήπως χάνεται;) συναρμολογημένο προσωρινά σε κάτι μεγαλύτερο μεν, εξίσου παράλογο δε σαν απάντηση αντίστασης. Ένα πρωταγωνιστικό τέρας, πολυπρόσωπο, πολυπόδαρο, εκατόχειρο, γίνεσθαι αράχνη – σκαντζόχοιρος – εργάτης – γυναίκα – πολεμιστής – μαρμαροσπάστης – βροχή – ήλιος και τελικά ζωή ως θετικό πρόταγμα. Μια σύντηξη της πολλαπλότητας για το πέρασμα μέσα από τις αντιφάσεις. Με, κυρίαρχη στην ειλικρίνεια της, την αντίφαση ανάμεσα στον παραλογισμό του κόσμου και στη δύναμη που κρύβει η ανθρώπινη επαφή σ' αυτόν τον παράλογο κόσμο, σαν μοναδική πολυτέλεια.

26. Αρχικό ερώτημα: μπορεί ο κινηματογράφος μέσα από τις επιθυμητικές συνδέσεις του, να δημιουργήσει νέες κοινωνικές συναρμογές, ικανές να προσδεθούν στην συλλογική επιθυμία με τρόπο παραγωγικό και πιθανά τελικά συγκρουσιακό; Μπορεί η κινηματογραφική μηχανή να συμπαρασταθεί στην ανάδυση αγνών κοινωνικών εκδηλώσεων αδιαμεσολάβητης επιθυμίας; Με αυτήν την επιθυμητική ορμή να είναι εγγενής, συνεπώς ειδική, του επιπέδου συνοχής της δημιουργίας, πχ. εδώ του θέματος

⁵ (ταύτιση = 0, διανοητική εργασία = μέγιστο);

ως η κοινά βιωμένη πραγματικότητα 'το παράλογο του αγώνα', και μέσα από την ανάλογη ριζωματική οργάνωση-δομή δράσης και λόγου, μπορούν σίγουρα να παραχθούν συνδεδεμένες 'γραμμές' πτήσης. Στο χάρτη αυτό είναι δυνατόν να προσδεθούν άνθρωποι, τόποι, αντικείμενα, μνήμες σε μία κατά το δυνατόν γνήσια του τόπου και των ανθρώπων παραγωγή νοήματος.

27. Ανοιχτά ζητήματα πειράματος: Γίνεται ένα ζήτημα εφήμερου συλλογικού βιώματος που εξυπηρετεί μία αυτοσυνείδητη συλλογική αναπαράσταση; Ή μήπως τίθεται ένα ζήτημα πραγματικού περάσματος των ουσιών που να την κάνει συγκρουσιακή;

28. Τίποτα από αυτά δεν είναι δυνατόν χωρίς στην ατμομηχανή την ελάχιστη αίσθηση μίας αυθεντικής συλλογικής επιθυμίας που να οδηγεί σε ένα ελάχιστο ως μέγιστο έδαφος συντροφικής δημιουργίας. Όπου ένταση=0: όταν αναδύονται τα εμμενή στη συλλογικότητα, τα πιθανότατα μορφικά ετερογενή, ιδιοχαρακτηριστικά της, αυθεντικά ως ελαφρυντικά μητρώα παραγωγής, να(αν) μετατρέπουν την ενότητα της απόφασης σε πολλαπλότητα της συνέργειας. Ο κοινός στόχος γίνεται φανερός: κάποιες στιγμές χαράς και δημιουργίας, μέχρι τη σύγκρουση.

-. 'Και εκεί πάνω δεν είναι κάτι δικό 'μου', αντίθετα το 'εμένα' είναι επάνω του, να διασχίζει κατώφλια⁶.

Από τα πλατό των Νομαδικών Μηχανών- Θεσσαλονίκη 2011-13

⁶ Φ. Γκουατταρί, Ζ. Ντελέζ Χίλια Πλατό.